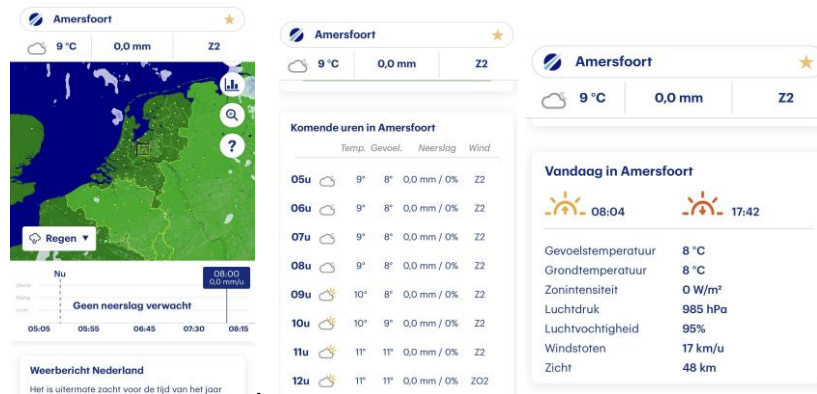

10 februari, 8e wedstrijd WC, Spakenburg.

Het was weer tijd om de Wintercompetitie op te pikken.

20 januari, Scheendijk, was uitgevallen wegens vrieskou en dus bevroren water.

Maar nu waren de omstandigheden perfect:

Deze keer was het het immer gezellige Spakenburg waar we de haven in doken.

De voorinformatie was dat er vis gevangen werd, dat ze niet al te groot waren en dat we de aalscholvers zouden moeten verjagen.

Om 7.00 uur was het verzamelen, loten en het allermoeilijkste: zachtjes doen i.v.m. slapende bewoners in huizen en boten.

Ons groepje was klein, maar het enthousiasme niet minder! Eindelijk konden we elkaar weer ontmoeten in het nieuwe jaar en samen vissen.

John was wat aan de late kant, dat was hij nooit en dat zou nog een vervolg krijgen.

De boodschap die we mee kregen van Gert, net voordat we vertrokken was: *houd je aan de verkeersregels en degene die het laagste nummer heeft geloot mag het eerst zijn plek uitkiezen! Dus geen haast en gedrang, maar respect voor elkaar!*

Tijdens het opbouwen van de plek merkte ik dat mijn leefnet de lengte nodig had, terwijl de waterstand niet heel hoog leek.

Naast me zat Gerrit, die nr.1 had geloot. Zelf had ik nr. 2.

Zonder hoofdlampje kon ik toch goed zien door alle buitenverlichting, mijn hengel optuigen en mijn spullen klaar zetten.

Mijn jas ging direct al uit en alleen weer even aan tijdens het kleine buitje aan het einde.

Wat een heerlijk weer!

John kwam al snel buurten: 'Heb je nog een pannet en een leefnet?'

'Huh, haast gehad vanochtend John, spulletjes vergeten?'

Ja hoor.... Na wat ijsberen langs de kade pakte hij zijn telefoon en vond zijn 'meisje' bereid de spullen even te brengen. Wat een schat!

Maar, John was toch een beetje van zijn apropos.....

Mijn dobbertje lag in het water toen het nog schemerig was. Vangen deed ik niet en zelfs geen beet. Te donker. Maar ja, ik zat er toch en boven het water vang je zeker niets.

Mijn voer had op 2 plekken de bodem bereikt: tegen de boot aan en vlak langs de kant waar ik op zat.

Dat hadden de meerkoeten ook in de gaten. Zij doken om hun maaltje te bereiken, maar of dat ook lukte kon ik niet constateren. Naast de kleine voerballetjes had ik ook casters, hennep en wat levende maden gevoerd. Dit zou ik ook de hele ochtend blijven doen op beide plekken.

Mijn 1 grams dobbertje had ik uitgelood op staande haak. Lichter vissen kan ook best, maar ik wilde de bodem snel bereiken en niet onderweg de 'torretjes' vangen. Hoewel je op half water, soms, ook heel goed vis kunt vangen hier in de haven.

Door onze aanwezigheid op rij, hielden de aalscholvers al snel pas op de plaats. Al dat gezwaai, geklap, gesis en gezwaai met lange 'stokken' vanaf de kant gaf hen niet de rust te doen waar ze goed in zijn en ons lekker wel.

Pas om een uurtje of half tien begon bij mij de vangst over te gaan naar vis-op-lengte.

Toen ik er een stuk of 15 in mijn leefnet had zei John dat hij er nog maar 1 had. Het lukte hem niet zo goed vandaag. Eigenlijk niets bijzonders dus.

Maar, hulp was in aantocht! Er zat een bekende aan het begin van de haven die even bij hem ging buurten. Een

paar van zijn eigen voerballetjes had hij ook meegenomen. Even later hoorden we allerlei adviezen, werd er een nieuwe haak aan John's tuigje geknoopt en plonsden de voerballetjes in het water.

John kreeg visles!

En zowaar, dat resulteerde in vis aan de haak!

John begon te fluiten en te zingen, en liet ons trots zijn maatse vissen zien. Hij was weer een gelukkig mens. Zo zie je maar weer: je bent nooit te oud om te leren en een goede buur is beter dan een verre vriend!

Door het vangen van alle ondermaatse vis verloor ik veel tijd bedacht ik me. Hoe ging ik dat oplossen? Ik wilde effectiever vissen, ook al zou het mogelijk wat meer tijd kosten voordat ik beet zou krijgen.

'Groter aas', kwam in mijn hoofd opploppen. Ok, dan maar 3 maden aan de haak. Ik bleef vangen, maar nog steeds was de maat niet naar mijn zin.

Maar, er zat nog een geheim wapen in de aastas: wit brood!

Gisterenavond had ik het goedkoopste casino witbrood gekocht en geprepareerd voor: 'de punch'..... Korstjes eraf en brood geplet met de deegroller, meer is het niet.

Door het holle pijpje in het brood te drukken krijg je een prachtig cilindervormig aasje. Dat steek je op de haakbocht en vissen maar! De dobber bleef wat op en neer hobbelen. Ik zat best stevig tegen de bodem aan, waardoor de vis soms je dobber lift, doordat die met je aas omhoog zwemt en het lood mee stijgt. Geen probleem, gewoon even laten gaan. Geduld dus. Als mijn dobber onder water bleef of weg liep, sloeg ik aan. En inderdaad, al vrij snel ving ik een mooi

voorn: 22cm. Geen knoeperd, maar de grootste deze dag!

Uiteindelijk ving ik de meeste maatse voorns op deze manier en wist de kleintjes te passeren. Wel ontdekte ik dat het effectief was zowel van aas, als van visplek te wisselen.

Het meten is altijd een sensatie op zich. Zeker als het staartje net een fractie van een millimeter te kort is om de 15cm te halen. Loep nodig? Gematst of niet?

De meeste voorns kwamen niet boven de 17cm uit. Het aantal zorgde toch nog voor de nodige meters.

Gert werd derde met 41 stuks, Gerrit 2e met 48 stuks en Harry eerste met 53 stuks.

Sjaak en John, 4e en 5e lagen heel dicht bij elkaar met respectievelijk 37 en 35 vissen.

Marinus en Arie visten 19 en 14 stuks bij elkaar. Allen keurig gevist en vooral weer genoten!

Dat genieten deden we ook nog even na afloop op de parkeerplaats, terwijl de aalscholvers het nakijken hadden.

Al met al een heel visrijke ochtend, met prachtig weer en een hoofdrol(-letje) voor John die veel leerde van de wijze les en hulp van een buurman en zijn 'meisje'.

Door:
Harry Snoekbaars